

İstasyonda Bir Şiir

İbrahim EYİBİLİR

Yetmiş altının yazıydı.

Yerler ıslak, gri kare taşların arasında kalan suyun üzerinde turuncu gün izi. Rugan ayakkabının üzerine inmesiyle turuncu iz beyaz patlamalara dönüşüyor. Damla, ayakkabının yere inmesiyle yükseliyor. Şeffaf bir küre; içine topluyor doğan günle birlikte istasyonda başlayan sabahı. Camdan bir fanus ya da cam bir bilye, raylar üzerinde tren silueti boşluk kalmış, salkım söğüt, çınar, dut ağaçlarının yaprakları arasında, hepsi bu küçük kürede eğilip bükülmüş. Damla havada süzülürken yerden yükselen ışığın yansıması, doğan güneş, ışıktan denizde kamaşıyor. Başı önde, oturduğu bankta iki büküm olmuş Necati, kurumak üzere olan kaldırım taşlarındaki simetrik boşluklarda kalan suya bakıyor. Rugan ayakkabıdan çıkan sesin olduğu yöne çeviriyor başını. Damla henüz yere düşmemiş, içinde bir istasyonla havada dönüyor. Bu sesi tanıyor, gözleri doluyor. Yeni bir damla düşüyor istasyona kan rengi hüzünden taşarak.

Kırmızı, siyah kareli elbisesinin içinde saçları beyaz kurdeleyle bağlanmış simsiyah gözleri hâkimin olduğu boşluğa donuk bakan, beş altı yaşlarındaki kız, sıranın kendisine gelmesini bekliyor. Ne annesine ne babasına, ara sıra geçen bayram, babasının aldığı kırmızı rugan ayakkabısına bakıyor. Hâkim, bir çocuğa hitap etmenin gerektirdiği samimiyetle çocuğa gülümsüyor. Kızın ilk duruşmalardaki ürkekliği kalmamıştı, kürsüye yaklaşıyor.

– Elif! Kızım, söyleyeceklerin çok önemli. Babanın söyledikleri doğru mu?

Elimde değil, her gün mutlaka uğruyorum postahaneye. Sarı saman kâğıda basılı dergi gelene kadar memurlar da merakıma ortak oluyor. İçeri girer girmez Sadık amca gülümsedi. Üzerinde adım yazılı zarfı aldım. Çınar ağaçlarının serin gölgesinden ilerleyerek istasyonun yolunu tutuyorum. Kurtuluş Savaşı sırasında Denizli İzmir hattı için önemli bir istasyonmuş burası. O günlerden

kalma çınar ağaçları olgunluğa doğru ilerlerken benim için bulunmaz okuma yeri olmuştu altları. Hem sakin hem de çocukça heyecan ve gülümseme için yeterince تنها. Bu tenhaliği sadece zarfı açıp kapağındaki yazarların ismini okuyana kadar hissettiğim heyecanı yaşamak için kullanabildim. Kendi ismimi görüp çocukça heyecanım olmadı hiç. Daktilo harfleriyle yazılmış bir ismimi görsem, bir şair gibi hissetsem kendimi, ismimin olduğu sayfayı tesadüfen açılmış gibi masaya koysam, çay, sigara arasında arkadaşlarımın gözü takılsa ... Olmadı. Gidenler gelenler, kavuşanlar ayrılanlar arasında benim ne işim vardı? Çınar altı hayal kırıklıklarından sonra kendimi bu banklara atıyorum. Kış ise pencereye en yakın yere, yaz ise herkesi görebileceğim ama fark edilmeyeceğim uzaklıktaki banka oturuyorum. Bugün biraz daha buruk oldu buluşmamız postadan gelenle. Daktilo harfleriyle başlayan ismimin olduğu not başta sevindirirse de sonlara doğru tam bir hayal kırıklığı, Bacon'ın mutlak yenilgide bile mücadeleye devam içerikli nasihatıyla bitiyordu not. İnsanlar gelip geçiyor önümden. İnsanların yüzünden onlara dair iç okuma ve gözlem yapmayı beceremediğimi anladığımdan beri okumayı bıraktım. Ayak seslerini dinliyorum. Şimdi dışarıdan nasıl görünüyorum onu merak ediyorum. Üzerime yığılıp kalan hüznün görünüyor mudur acaba? Cumhuriyetin o ilk dönemlerine ait yapıların ortak özelliği olan siyah ve büyük kesme taştan bir yapı. Buharlı trenin istasyona gelmesiyle ne taş ne metal o beyaz buharla başka bir şeye dönüşüyor. Yolcu bekleme bölümünün en uzağındaki banka oturan beni fark ederler mi? Tanımıyorlar ki; bilemezler benimle alay edildiğini, bi baltaya sap ol! Doğru dürüst bir işe gir diye azarlandığımı. Baba parasıyla aldığı kitap ve dergileri bu yüzden sakladığımı bilemezler.

– Kızını duydun! Ekleyeceğin bir şey var mı?

Kızının gözlerini aradı. Hâkimin olduğu boşluktan dönüp bakmadı babasına. İlçenin tek kitapçısı İsmail amca geldi aklına. Yayınlanmamış şiirlerinin son durağı orasıydı. Şiirlerini dinler yüreklendirilecek mısraları özenle seçerdi. Gençliğinde kendi oluşturduğu defteri tutuşturdu bir gün eline. “İlk sayfaya bir not yazdım. Sen de benim şiirlerime bak bakalım nasıl bulacaksın?” Kapağını hafifçe kaldırdığında “Seni de vururlar Necati!” yazan yeri görünce heyecanı bir kat daha arttı. Eve kadar bekleyemedi, istasyondaki salkım söğütün altına attı kendini. “Seni de vururlar Necati! Kör kurşunlar mübarek kalır, seni vuran sessiz kör kurşun kalemlerin yanında.” Beni de vurdular hâkim bey diyecekti az daha. Kızı annesine baktı, öğretilmişiyi aynen tekrar etmiş olmanın onayını almak için. “Beni de vurdular hâkim bey! Ben de kızımı vurmamak istemiyorum. Annesini hangi hâl içinde bulduğumu unutmak

istiyor, üstelik onu...” kendine kıydı, kızına kıyamadı. Mahkemenin kapısından herkes ayrı yönlere (yollara) çıktı.

Eski, ahşap, cumbalı bir evin penceresindesin. Belli ki yazar seni bir fotoğrafta görmüş. Bilincinin altını üstüne getiren sinemadan çıkıp seni “o kadın” adında bir plan içinde çekecek, fonda; Karaçay. Şişman istasyon şefi oflaya puflaya, elindeki bavullarla adeta sürünerek Karaçay'ın kenarındaki serinliğe sığındı. Üçüncü tekil şahıstan sıkıldı. Bunları da diğerleri gibi yırtıp attı. Şiiri bırakalı yıllar olmuştu. En sevdiği dostu Kitapçı İsmail'e bile haber vermeden terk etmişti Dinar'ı. Yaşı memuriyet için sınırına gelmişti, bu işi buldu. İstasyon şefi olmuştu.

– Baba!

Bir istasyonu da içine alıp dönen damla yere düştü. Sabah binlerce parçaya bölündü, her parçada turuncu sabah, kan kırmızı hüznün. Yıllar sonra hâkimin bıraktığı boşluktan gözlerini toplayıp gelen kızıydı bu. Yere düşen sabahtan gözlerini alamadı. Yanında kitapçı İsmail'in şiir defteri vardı. Defterden kalan boşluğa oturdu kızı sessizce. Oturmasıyla defterin kapağı aralandı.

Yetmiş altının yazıydı. Ben daha çocuktum, sana güz gelmiş, istasyona ayrılık ... İstasyonda bir şiir / düştü!